

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: J. J., nar. X,
bytem X,
zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Písek, Přátelství 1960,

proti

žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru**
sídlem Policejní prezidium, Praha 7, Strojnická 27,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.10.2015, č.j. PPR-1732-15/ČJ-2015-990131

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.10.2015, č.j. PPR-1732-15/ČJ-2015-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22 610,90 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.10.2015, č.j. PPR-1732-15/ČJ-2015-990131, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 2.12.2014, č. 3448/2014, jímž podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru zamítl žádost žalobce o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen "zákon o služebním poměru") v roce 2011 v rozsahu 107 a v roce 2012 v rozsahu 92,5 hodin a za nařízenou službu přesčas konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v kalendářních rocích 2007, 2008, 2009 a 2010 se dovolal práva promlčení podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí dle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru 3 roky a marně uplynula dnem 19.5.2011, a kterým napadené rozhodnutí žalovaný potvrdil.
2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nedostatečné zjištění skutkového stavu, rozhodnutí je podle něj založeno na nesprávném právním názoru žalovaného, který porušoval procesní předpisy, což má vliv na nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Názory žalovaného jsou navíc dle žalobce v rozporu s judikaturou soudů a se základními principy právního státu.
3. Žalobce zdůraznil, že byl příslušníkem Policie ČR a byl ustanoven na služební místo vrchní asistent s hodností podpraporčík u Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie, na mezinárodním letišti Praha – Ruzyně. U útvaru docházelo od roku 2007 k plánování služby přesčas, které bylo činěno v rozporu se zákonem. Nařízení a neproplácení těchto přesčasových hodin nebylo odůvodněno. Navíc služba nebyla nařízena z důležitého zájmu služby, ale pouze jako pokrytí personálního nedostatku příslušníků, neboť u útvaru byl dlouhodobý personální podstav. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o proplácení přesčasových hodin byl důležitý zájem služby spočívající v tom, že značná část příslušníků čerpala dovolenou a volno z dalších důvodů. Správní orgán se ale vůbec nezabýval personálním podstavem tohoto útvaru. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že při nařízení služby nebyly splněny zákonné limity uvedené v ustanovení § 54 odst. 1 zákona. Vycházel přitom z jím uvedené judikatury Krajského soudu v Českých Budějovicích. Odkázal také na rozkaz č. 45/K uvedený v závěru č. 5 Porady policejního prezidenta s řediteli PČR, řediteli Služby cizinecké policie a Pohraniční policie, Útvaru rychlého nasazení a Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování konané dne 17.5.2007, dle kterého bylo jako trvalý úkol všem služebním funkcionářům uloženo případné plánování služby přes čas vždy řádně odůvodnit, a to buď důležitým zájmem služby, ve

vyhlášení krizového stavu nebo ve výjimečných případech veřejným zájmem, tak jak to předpokládá § 54 služebního zákona. Služba v přesčasech však nebyla nadále odůvodňována. K nutnosti odůvodňování této služby odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.5.2013, č.j. 4 Ads 11/2013-41, ze dne 26.6.2013, 6 Ads 9/2013-31 a poukázal na to, že opakovaně bylo Nejvyšším správním soudem uvedeno, že v dalším řízení správní orgán musí v přiměřeném rozsahu vymezit konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas žalobci v daném období. Pokud je nedohledá nebo zjistí, že nepostačovaly pro vyřízení služby přesčas, přizná žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce plnění uvedené v § 125 odst. 1 věty druhé služebního zákona.

4. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy a tvrzeními žalobce, zejména jde o doložení plánů služeb, výkazů odpracovaných hodin, údaje o obsazenosti útvaru apod. Odůvodnění neobsahuje, na základě jakých úvah k závěrům žalovaný dospěl. Navíc plány služeb, tak jak byly příslušníkům předávány, do spisu doloženy nebyly. Žalobce vytýkal žalovanému, že není patrné, jaké závěry učinil z pořízených důkazních materiálů, tedy jak důkazy a informace získané z výpovědí žalovaný hodnotil. Spis neobsahuje žádné prvotní doklady, ze kterých došlo k vypracování tabulky „analýza“. Údaje uvedené v tabulce považuje proto za nepřezkoumatelné. Žalovaný navíc vůbec neřeší personální podstav útvaru, a to i přes námitky žalobce. Tuto okolnost zcela vědomě přehlíží a snaží se jí nahradit odůvodněním služby (kumulací důvodů). Žalovanému vytýká také to, že se nevypořádal s informacemi o tom, že u útvaru bylo vykazováno značné množství hodin přesčas v roce, a to v řádech statisíců. Poukázal na to, že ze zápisu ze štábu vyplývá, že služba přesčas je u útvaru úsporným opatřením, které spočívá právě v nařizování služby přesčas příslušníkům namísto toho, aby potřeba služby přesčas byla kompenzována počtem dalších příslušníků. Potřeba služby přesčas by vyplývala i z výkazu odpracovaných hodin. Žalobce dále poukázal na to, že u útvaru docházelo i k tomu, že část jedné služby byla vykazována jako služba přesčas a část jako běžná služba. V tomto případě měl žalovaný zajistit i evidenci „běžných“ služeb jako u přesčasu.
5. Žalovanému také vytýká, že nedostatečně zjistil skutkový stav a nesouhlasí s jeho postupem, pokud nezjišťoval důvody nařízení služby přesčas z úřední povinnosti. Vytýká žalovanému, že požaduje po žalobci, aby prokázal informace, které on sám zná z úřední povinnosti. Žalobce dále vytýká žalovanému, že se snaží nepřihlížet k trvalému úkolu policejního prezidenta č. 86/K z roku 2007, kterým bylo všem služebním funkcionářům stanoveno, aby zabezpečili cílový stav, dle kterého bude přesčasová práce z 50% hrazená. Žalovaný také nepostupuje vůči všem příslušníkům shodně.
6. V další námitce žalobce namítá, že mu byla služba přesčas do limitu 150 hodin stanovena v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona, neboť se žalovaný nezabýval zejména podmínkou výjimečnosti vyplývající z důležitého zájmu služby, která při nařizování služby přesčas nebyla splněna. V daném případě docházelo k nařizování služby z nedostatečného personálního obsazení. Služba přesčas je výjimečným institutem, za což je považována i Policií ČR (viz stanovisko policejního prezidia č.j. SP-350/PR-2007. Žalobce k důvodům, kterými žalovaný odůvodňuje nařízení služby přesčas do limitu 150 hodin v roce 2011 a 2012 uvádí, že z nich *není možno dovodit, za jakého konkrétního příslušníka žalobce sloužil službu přesčas, neboť mohl těžko sloužit službu za všechny chybějící příslušníky. Tvrzená kumulace důvodu podle žalobce souvisí s personálním*

podstavem. Příslušníci běžně čerpají dovolenou a za tyto příslušníky slouží přesčas i jiní příslušníci, což je běžná praxe u útvaru. Dovolená a ozdravný pobyt je zákonným nárokem příslušníků a žalovaný musí mít „rezervy“ na vykrývání čerpání těchto nároků. Na každou hodinu dovolené příslušníka musí mít útvar vyčleněného jiného příslušníka, který bude sloužit běžnou službu a nikoli službu přesčas. Důvodem pro nařízení služby přesčas nejsou ani zdravotní neschopnosti či déle trvající překážky příslušníků. Při tom opět odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 10 A 34/2010-28. Žalobce také uvádí, že bezpečnostní akce nejsou ničím výjimečným a nahodilým. Na pracovišti se neudála žádná mimořádná situace, která by vyžadovala vyšší množství příslušníků. Tyto akce jsou pouhým plněním standardních zákonem stanovených úkolů. Také pokud byla žalobci nařízena služba přesčas za dlouhodobou pracovní neschopnost kolegy, poukazuje žalobce, že tato mu nebyla nařízena na počátku této dlouhodobé pracovní neschopnosti, ale v průběhu jejího trvání, což postrádá jakýkoliv prvek výjimečnosti a nahodilosti.

7. Žalobce také namítá, že ze strany bezpečnostního sboru nedošlo k řádnému vznesení námítky promlčení. Žalovaný se touto námitkou žalobce uvedenou v odvolání nezabýval, pouze uvedl, že žalobce s tím byl seznámen, když do spisu nahlédl. Žalovaný se nezabýval ani tím, že námitka promlčení nebyla vznesena správně, ani tím, kdy došlo k počátku promlčení. Žalovanému také vytýká, že se nezabýval případným zúčtovatelným obdobím, ani tím, zda by námitka promlčení nebyla nemravná. Poukázal na zastrašování kolegy ze strany bezpečnostního sboru kázeňskými řízeními v případě, že uplatní a bude bránit svá práva.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Do spisového materiálu byly doplněny podklady vztahující se ke konkrétním důvodům nařizování výkonu služby přesčas. Poukázal na to, že převážným důvodem pro nařízení práce přesčas za nepřítomné příslušníky byla kumulace nepřítomnosti několika příslušníků v jeden den nebo mimořádnost požadavků jiného příslušníka na udělení dovolené, která nebyla předem plánována. Dalšími důvody k nařízení služby přesčas byly zpožděné lety a bezpečnostní opatření, která jsou konkrétně uvedena v napadeném rozhodnutí. Výkon žalobcovy služby spočívá v zabezpečení ostrahy a ochrany státní hranice ČR na mezinárodním letišti Praha - Ruzyně, v kontrole a pasovém odbavení občanů EU a cizinců ze zemí mimo EU, v provádění ochrany civilní letecké dopravy a zabezpečení ochrany veřejného pořádku na celém území letiště. Při nařizování služby přesčas bylo příslušníkům v žalobcově útvaru sdělováno, že jsou veleni na službu přesčas z důvodu nízkého počtu policistů. Zájem na zajištění úkolu tedy včasnosti odbavení cestujících, lze označit za důležitý zájem služby ve smyslu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Poukazuje na to, že model systemizace služebních míst útvaru, ve kterém byl žalobce zařazen, je odlišný od systemizace a modelu činnosti operačního střediska dosud řešeného správními soudy. Některé události jsou nahodilé a útvar nemůže mít v záloze desítky příslušníků pro případné nasazení, pro které by neměl při běžném stavu využití. Není možné proto dospět k závěru, že služba přesčas byla nařizována z důvodu personálního podstavu anebo úsporných opatření. Plány služeb vytváří příslušný vedoucí do 25. dne předchozího kalendářního měsíce, ve kterém má být služba přesčas vykonávána, tato povinnost plyne z § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru. Pokud příslušník požádal o určení dovolené, až po datu 25. předchozího kalendářního měsíce, jedná se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou. Nesouhlasí s žalobcovým tvrzením, že se nevypořádal se všemi

namítanými skutečnostmi, zejména s personálním podstavem žalobcova útvaru, neboť na straně 17 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že analýza nařízení služeb přesčas nepotvrzuje, že by služba přesčas byla žalobci nařízena z důvodu personální nedostatečnosti, důvody neočekávaných absencí policistů ve výkonu služby vyplývají ze spisového materiálu. Dále uvedl, že smyslem trvalého úkolu č. 45/K bylo prokázat oprávněnost nařizování služby přesčas. K trvalému úkolu policejního prezidenta č. 86/K z roku 2007 poukázal na to, že se jednalo pouze o hodiny odsloužené nad rámec 150 hodin. Proplácení služby přesčas před dosažením limitu 150 hodin bylo možné pouze za situace, že policista měl nařízenou služební pohotovost. V takovém případě se uplatní § 126 odst. 3 zákona o služebním poměru, podle kterého má příslušník nárok na služební příjem za výkon služby v době služební pohotovosti.

9. K námitce promlčení uvedl, že postupoval zcela v souladu se zněním § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru. Právo uplatnil ve svém rozhodnutí již prvostupňový služební funkcionář a jeho postup byl schválen napadeným rozhodnutím. Žalovaný námitku promlčení uplatnil v souladu s § 207 odst. 1 až po podání žádosti. Žalovaný neměl uvedeným postupem v úmyslu poškodit žalobce, proto uplatnění námítky nemůže být v rozporu s dobrými mravy.
10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce dne 19.5.2014 podal žádost o doplacení služebního příjmu a nároků odvíjejících se od služebního příjmu, neboť byl od roku 2007 nucen sloužit službu přesčas, která mu byla nařizována v rozporu se zákonem. Nařízení služby přesčas nebylo žadateli odůvodněno a přesčasové hodiny mu nebyly proplaceny.
11. O podané žádosti rozhodl dne 2.12.2014 ředitel Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru tak, že žádost o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v roce 2011 v rozsahu 107 a v roce 2012 v rozsahu 92,5 hodin zamítl a za nařízenou službu přesčas konanou dle § 54 odst. 1 zákona v kalendářních rocích 2007, 2008, 2009, 2010 se dovolal práva promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí dle § 207 odst. 1 zákona 3 roky, není-li stanoveno jinak, a ta marně uplynula dne 19.5.2011. Prvostupňový správní orgán konstatoval nedůvodnost podané žádosti, odůvodnil námitku promlčení některých nároků žalobce, upozornil na to, že žalobce měl možnost ověřit si na elektronickém nosiči dat, za které policisty mu byla nařízena konkrétní přesčasová služba, jména těchto policistů ale i důvody, pro které nenastoupili do služby. Zdůraznil, že služba nařízená v letech 2011 a 2012 nepřekročila rozsah 150 hodin v kalendářním roce, jak je uvedeno v § 54 odst. 1 zákona. Dále pak provedl rozbor u všech přesčasových hodin, kterými prokazuje, že byla nařízena služba přesčas v důležitém zájmu služby z důvodu výjimečnosti, zapříčiněné nastalými překážkami, kdy jiní policisté nemohli nastoupit do výkonu dlouhodobě plánované služby. Ve většině případů došlo k nařízení služby přesčas z důvodu kumulace nepřítomností jiných policistů i z různých jiných zákonných důvodů. K jednotlivým připomínkám žadatele uvedl, že žalobce měl možnost se seznámit se spisovým materiálem, že není pravdou, že by důvody služby přesčas nebyly nikdy evidovány, o čemž svědčí písemné dokumenty, kterými byl žadatel do jednotlivých služeb velen a se kterými byl seznámen před nástupem té které přesčasové služby. Není pravdou, že by přesčasová služba postrádala předpoklad výjimečnosti, neboť nebylo potvrzeno, že by přesčasová služba byla žadateli nařizována z důvodu personální nedostatečnosti. K požadavku na doplnění spisu o dokumentaci, ze které by bylo patrné, že služba byla

z konkrétních důvodů, uvedl, že spis obsahuje konkrétní údaje o tom, proč byla žadateli nařízena přesčasová služba, kteří policisté nenastoupili do dlouhodobě plánované služby, a z jakých osobních, zákonných či služebních důvodů nemohli tito policisté vykonávat službu. S těmito údaji byl žalobce prostřednictvím svého právního zástupce seznámen. Poukázal na to, že i výkazy hodin odpracovaných jednotlivými policisty byly obsaženy v příloženém plánu služeb, nejsou však v příčinné souvislosti s jeho žádostí. Dále pak poukázal na to, že dovolená a služební volno samo o osobě není skutečně důležitou a mimořádnou skutečností, ale v případě, že se vyskytne situace, kdy větší počet policistů má nárok na služební volno, další jsou v pracovní neschopnosti v důsledku nemoci a další odveleni do jiných služebních akcí, může nastat situace, kdy je ohrožen důležitý zájem služby, a to samotný její výkon ve stanoveném rozsahu, obsahu a místě dle činnosti policejního útvaru. Pak je povinností služebního funkcionáře v důležitém zájmu služby nařídít potřebnému počtu podřízených policistů v určené době, čase a místě vykonávat konkrétní služební činnost, kterou mají v náplni práce. K tomuto účelu slouží zákonem o služebním poměru ustanovený institut výkonu služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Mzda za takto odpracované přesčasové hodiny je již zahrnuta v měsíčním příjmu policisty. K takovým situacím došlo právě v případě žadatele.

12. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. K námitce promlčení uvedl, že byla uplatněna v souladu se zákonem o služebním poměru a nebyla uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Konstatoval, že z analýzy přesčasových hodin, plánu služeb, v EB – evidence přítomností a nepřítomností, dokladů o nařízení služby přesčas, žádosti o poskytnutí dovolené/služebního volna a z vyjádření služebního funkcionáře je zřejmé, že odvolateli byla nařizována služba přesčas v případech, které jsou v rozhodnutí uvedeny z důvodů tak, jak jsou u každé služby konstatovány. Služby přesčas byly nařizovány z důvodu kumulace nepřítomnosti příslušníků, které jsou v rozhodnutí konkrétně popsány. Zdůraznil, že pokud příslušník požádal o určení dovolené po datu 25. předchozího kalendářního měsíce, či v měsíci, kdy dovolenou čerpal, jedná se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou. K námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí uvedl, že veškeré důvody uvedené v tabulce analýza přesčasové služby jsou ověřitelné a porovnatelné s doloženými plány služeb. Spisový materiál byl navíc doplněn o přehled obsazenosti systemizovaných služebních míst za roky 2010 až 2012, o kopie žádosti o určení dovolené a služebního volna pro rozhodné dny a o personální opatření k vysílání příslušníků na studijní pobyty, ozdravné pobyty apod. K námitce žalobce, že za náhlou nepřítomnost není možné považovat nároky na dovolenou a další např. studijní volno apod., neboť služební funkcionář tyto nároky zná a musí je pokrýt běžnou službou nikoli službou přesčas, žalovaný uvedl, že na osobní život příslušníků je nutno brát na zřetel. Mohou nastat situace v rodině, kdy si příslušník musí zařídit např. pohřeb, případně ošetřování či doprovod k lékaři osoby blízké, a potom nastává kumulace nepřítomností, kterou musí vedoucí příslušník řešit nařízením služby přesčas jiným příslušníkům. Žalovaný nepřistoupil ani na argumentaci žalobce o krácení jeho procesních práv.
13. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, které tento soud rozsudkem ze dne 28.3.2017, č. j. 11Ad 23/2015 – 52, vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.

14. Na základě kasační stížnosti podané žalovaným Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č.j. 9As 133/2017–35, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s hodnocením městského soudu, že žalovaný konkrétně nezdůvodnil, proč byla žalobci nařizována služba přesčas, uvedl, že Městský soud nedostatečně a zčásti věcně nesprávně postihl argumentaci správních orgánů, že důvodem nařizování služby přesčas byla absence řady příslušníků, kteří byli nepřítomni z různých důvodů. Nejvyšší správní soud městský soud zavázal, aby se v dalším řízení nejprve zabýval tím, zda jednotlivé dílčí důvody absence příslušníků uvedené správními orgány bylo možné samostatně akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a následně provedl u každého dne, kdy byla žalobci nařizována služba přesčas, hodnocení, zda obстоjí odůvodnění správních orgánů poukazující na kumulaci absencí řady příslušníků chybějících z více různých důvodů.
15. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí. Vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Poté znovu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
17. Podstatou sporu v posuzované věci je, zda byly žalobci ve sledovaném období nařizovány přesčasové hodiny do limitu 150 hodin v kalendářním roce v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, resp. zda byl tento soulad dostatečným způsobem správními orgány odůvodněn, a v návaznosti na to otázka nároku žalobce na případný doplatek služebního příjmu za službu nařízenou přesčas v rozporu se zákonem.
18. Z ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že *„Příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.“* Za důležitý zájem služby se dle § 201 odst. 1 téhož zákona považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
19. Podle § 112 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru je příslušníkovi (...) stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.
20. Podle § 125 odst. 1 téhož zákona má příslušník nárok na náhradní volno za každou započatou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
21. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce,

kteřá mu byla nařizena v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41).

22. Má-li být institut služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce využíván v souladu s platnou právní úpravou, musí být současně splněny následující podmínky: (1) Důležitý zájem služby, (2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas a (3) odůvodnění přijetí tohoto opatření. Služba přesčas tudíž představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídít výkon služby nad rámec základní služby, která podle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru činí 37,5 hodiny týdně. Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Naopak pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení musí být ověřitelné tak, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu příslušníka a v případném soudním přezkumu mohl být učiněn spolehlivý závěr, zda byla služba přesčas nařizena v souladu se zákonem či nikoliv. Uvedené vyžaduje, aby vedoucí příslušník v případě každé jednotlivé služby přesčas vymezil a uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil. S ohledem na neformálnost rozhodování o službě přesčas nicméně nelze požadovat, aby odůvodnění nařízení služby přesčas splňovalo parametry, které zákon o služebním poměru stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Po vedoucím pracovníkovi je však možné požadovat alespoň rámcové vymezení důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Pokud vedoucí příslušník konkrétní důvod nařízení služby přesčas alespoň rámcově nevymezí a nezaznamená v písemné formě, a ani ho nelze spolehlivě dovodit ze spisového materiálu, nemůže služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru náležitě posoudit, jestli služba přesčas byla nařizena v souladu se zákonem či nikoliv, a následně si takový úsudek nemůže učinit ani soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41).
23. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č.j. 1 As 183/2015-63, pak vyplývá, že „Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Službu přesčas lze nařídít pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o služby, které nebylo možné předvídat při rozvržení služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru., jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho plánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků. Není tak možné připustit, aby tento personální nedostatek byl nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby.“
24. I v nyní posuzované věci byla předmětem sporu otázka, jestli byly přesčasové služby do limitu 150 hodin v kalendářním roce ve sledovaném období nařizovány žalobci v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, respektive zda byl tento soulad dostatečným způsobem ze strany správních orgánů prokázán. Mezi účastníky řízení je zejména sporné, zda byly tyto přesčasové hodiny nařizovány v *důležitém zájmu služby*, jak uvedené zákonné ustanovení vyžaduje.

25. V případě záporného zodpovězení této otázky by totiž bylo nutné na základě výše uvedeného dojít k závěru, že žalobce měl nárok na náhradní volno nebo na proplacení poměrné části služebního příjmu v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru.
26. V posuzované věci správní orgán I. stupně - a shodně i žalovaný - odůvodnily nařízení služby přesčas žalobci a její soulad s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru tím, že v příslušné dny u útvaru, kde žalobce sloužil, nemohla do služby nastoupit řada příslušníků tohoto útvaru, a to z řady různých důvodů. Docházelo proto ke kumulaci nepřítomnosti jiných příslušníků. Nepřítomnost daných příslušníků dle správních orgánů nebylo možné předem předvídat a očekávat.
27. Správní orgány konkrétně uvedly tyto dílčí důvody nepřítomnosti příslušníků: 1) pracovní neschopnost jiného příslušníka, 2) služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny, 3) řádná dovolená, 4) školení, 5) studijní volno, 6) služební volno, 7) dárcovství krve, 8) služební zkouška, 9) svatba vlastní, 10) výběrové řízení, 11) ozdravný pobyt, 12) jazykový kurz, 13) zdravotní prohlídka, 14) Frontex – zabezpečení ochrany vnější hranice Schengenského prostoru v součinnosti s Evropskou agenturou pro řízení operativní
28. Pokud jde o písemné zaznamenání uvedených důvodů, umožňující přezkoumání, zda uvedené důvody v příslušné dny, u příslušného počtu příslušníků, skutečně nastaly, soud konstatuje, že předložený spisový materiál takové přezkoumání umožňuje, neboť jeho součástí jsou výkazy, z nichž je patrné, kteří příslušníci byly v jednotlivé dny pracovní neschopní ze zdravotních důvodů, schválené žádosti jednotlivých příslušníků o udělení dovolené či služebního volna, rozkazy jednotlivým příslušníkům o vyslání na studijní pobyt či o poskytnutí ozdravného pobytu a dále rozhodnutí o zařazení příslušníků do činné zálohy z důvodu vyslání na zahraniční misi. Námitku žalobce, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, soud proto neshledal důvodnou. Správnost konkrétních údajů v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v napadeném rozhodnutí o tom, kteří příslušníci byli ve které dny z toho kterého důvodu nepřítomni, žalobce v podané žalobě nerozporoval.
29. V posuzované věci se uvedená situace týká těchto konkrétních dnů, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas:

Rok 2011 (celkem 107 hodin)

- 3.2.2011 – 11 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 27 policistů - z důvodu: pracovní neschopnost (10x), řádná dovolená (11x), dárcovství krve (3x), přípravný kurz (3x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 11 dalším policistům

- 12.2.2011 – 5 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 32 policistů - z důvodu: pracovní neschopnost (9x), řádná dovolená (19x), stáž (1x), služební volno z důvodu osobních překážek (3x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 12 dalším policistům

- 27.3.2011 – 7,5 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 34 policistů - z důvodu: pracovní neschopnost (11x), návštěva lékaře (1x), řádná dovolená (7x), ošetřování člena rodiny (2x), stáž OMZ (1x), Frontex (1x), jazykový kurz (2x), studijní volno (1x), evaluační kurz (7x), školení řidičů (1x), důvod nepřítomnosti 5 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 5 dalším policistům

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 5.4.2011 – 11 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 28 policistů - z důvodu: pracovní neschopnost (8x), řádná dovolená (14x), kurz odborné přípravy (2x), osobní překážky (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 8 dalším policistům
- 4.5.2011 – 2,5 přesčasové hodiny – zpožděný let
- 20.5.2011 – 1 přesčasová hodina - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 42 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (13x), stáž OMZ (1x), ošetřování člena rodiny (2x), dárcovství krve (1x), studijní volno (1x), jazyková škola (2x), Frontex (1x) řádná dovolená (20x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 7 dalším policistům
- 22.5.2011 – 5 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 35 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (14x), stáž OMZ (1x), ošetřování člena rodiny (2x), studijní volno (1x), jazyková škola (2x), Frontex (2x), řádná dovolená (20x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 8 dalším policistům
- 18.6.2011 – 4 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 42 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (9x), řádná dovolená (16x), stáž OMZ (1x), ošetřování člena rodiny (4x), sportovní akce (1x), studijní volno (1x), jazyková škola (2x), přípravný kurz (1x), ozdravný pobyt (1x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 7 dalším policistům
- 19.6.2011 – 3 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 36 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (8x), řádná dovolená (15x), stáž OMZ (1x), ošetřování člena rodiny (4x), sportovní akce (1x), studijní volno (1x), jazyková škola (2x), ozdravný pobyt (1x), důvod nepřítomnosti 5 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 6 dalším policistům
- 7.7.2011 – 11 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 30 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (5x), řádná dovolená (21x), stáž OMZ (1x), darování krve (1x), osobní překážky (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 8 dalším policistům
- 11.7.2011 – 6,5 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 28 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (4x), řádná dovolená (21x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 6 dalším policistům
- 12.7.2011 – 5,5 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 28 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (4x), řádná dovolená (19x), stáž OMZ (1x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 6 dalším policistům
- 1.9.2011 – 5 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 34 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (8x), řádná dovolená (19x), ozdravný pobyt (1x), jazykový kurz (2x), darování krve (1x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 10 dalším policistům

- 5.9.2011 – 2,5 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 30 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (7x), řádná dovolená (18x), ozdravný pobyt (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 11 dalším policistům
- 4.10.2011 – 4 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 34 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (10x), řádná dovolená (10x), ozdravný pobyt (2x), kurz odborné přípravy (1x), jazykový kurz (2x), studijní volno (1x), stěhování (1x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 5 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 4 dalším policistům
- 23. a 24.10.2011 – 11 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 35 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (12x), řádná dovolená (9x), ozdravný pobyt (2x), kurz odborné přípravy (4x), ozdravný pobyt (2x), jazykový kurz (2x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 7 dalším policistům
- 1.11.2011 – 5 přesčasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 28 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (11x), řádná dovolená (6x), kurz odborné přípravy (4x), ozdravný pobyt (1x), jazykový kurz (2x), studijní volno (2x), důvod nepřítomnosti 4 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 12 dalším policistům
- 6.11.2011 – 2 přesčasové hodiny – zpožděný let
- 13.12.2011 – 4,5 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 31 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (6x), řádná dovolená (13x), jazykový kurz (2x), studium (3x), ošetřování člena rodiny (1x), ozdravný pobyt (1x), kurz odborné přípravy (4x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 9 dalším policistům

Rok 2012 – 92,5 přesčasové hodiny

- 27.1.2012 – 4 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 11 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (1x), řádná dovolená (4x), studium (2x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 25 dalším policistům
- 20.2.2012 – 11 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 16 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (2x), řádná dovolená (10x), jazykový kurz (2x), darování krve (1x), důvod nepřítomnosti 1 příslušníka nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 25 dalším policistům
- 21.2.2012 – 4 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 18 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (3x), řádná dovolená (11x), jazykový kurz (2x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 1 příslušníka nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 15 dalším policistům
- 29.2.2012 – 4 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 24 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (3x), řádná dovolená (9x), jazykový kurz (3x), kurz odborné přípravy (5x), ošetřování člena rodiny (2x), důvod

nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 40 dalším policistům

- 9.3.2012 – 11 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 25 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (1x), řádná dovolená (17x), jazykový kurz (3x), studium (1x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 13 dalším policistům

- 10.3.2012 – 6,5 přechasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 25 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (1x), řádná dovolená (17x), jazykový kurz (3x), studium (1x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 13 dalším policistům

- 28.3.2012 – 11 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 22 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (3x), řádná dovolená (12x), jazykový kurz (3x), studium (1x), darování krve (1x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 26 dalším policistům

- 3.4.2012 – 11 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 20 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (4x), řádná dovolená (4x), jazykový kurz (3x), kurz odborné přípravy (3x), studium (1x), darování krve (1x), důvod nepřítomnosti 4 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 10 dalším policistům

- 11.4.2012 – 5 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 31 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (4x), řádná dovolená (16x), jazykový kurz (2x), ošetřování člena rodiny (1x), svatba (1x), studium (3x), důvod nepřítomnosti 4 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 11 dalším policistům

- 12.4.2012 – 5,5 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 29 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (4x), řádná dovolená (15x), jazykový kurz (2x), ošetřování člena rodiny (1x), svatba (1x), studium (3x), pohřeb (1x), důvod nepřítomnosti 2 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 5 dalším policistům

- 30.4.2012 – 5 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 41 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (9x), řádná dovolená (18x), jazykový kurz (3x), ozdravný pobyt (2x), ošetřování člena rodiny (1x), studium (3x), důvod nepřítomnosti 7 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 19 dalším policistům

- 17.5.2012 – 5,5, přechasových hodin – návštěva premiéra Izraele

- 20.5.2012 – 0,5 přechasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 29 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (3x), řádná dovolená (18x), jazykový kurz (2x), ozdravný pobyt (3x), ošetřování člena rodiny (1x), důvod nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 8 dalším policistům

- 23.9.2012 – 4,5 přechasových hodin - žalobce byl velen k výkonu služby přechas z důvodu nenastoupení 28 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (4x), řádná dovolená (18x), ozdravný pobyt (1x), ošetřování člena rodiny (2x), účast v zahraniční misi (1x), důvod

nepřítomnosti 3 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 34 dalším policistům

- 28.9.2012 – 4 přesčasové hodiny - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu nenastoupení 33 policistů - z důvodu: pracovní neschopnosti (6x), řádná dovolená (16x), ozdravný pobyt (4x), ošetřování člena rodiny (2x), účast v zahraniční misi (1x), důvod nepřítomnosti 5 příslušníků nebyl dohledán - služba nařízena žalobci a 6 dalším policistům

30. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný odůvodnil nařízení služby přesčas kumulací nepřítomností příslušníků u 2. oddělení ICP Ruzyně. Nejednalo se tedy o nutnost zastoupit konkrétního příslušníka, jenž nemohl nastoupit daný den do služby, ale o stav, kdy do služby v tentýž den nenastoupilo z různých důvodů více příslušníků najednou. Obdobnou situaci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017 - 32, v němž uvedl, že: *„Řádné posouzení žaloby v nynějším případě vyžadovalo nejprve provést rozbor toho, zda jednotlivé dílčí důvody nepřítomnosti příslušníků uvedené správními orgány (dovolená, pracovní neschopnost, služební volno, jazykový kurz atd.) by bylo možno samostatně akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pro nařízení služby přesčas u příslušníka, který má absentující příslušníky zastoupit [k tomu viz část IV. a) tohoto rozsudku]. A po takto provedeném rozboru jednotlivých dílčích důvodů provést u každého dne, kdy žalobci byla nařízena služba přesčas, hodnocení, zda ob stojí odůvodnění správních orgánů poukazující na kumulaci absencí celé řady příslušníků chybějících ze široké palety důvodů [k tomu viz část IV. b) tohoto rozsudku].“* Shodný názor vyslovil i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku v této věci, a proto městský soud vázán tímto názorem nejprve přistoupil k posouzení, zda by bylo možné připustit jako důležitý zájem služby dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pro nařízení služby přesčas samostatně jednotlivé dílčí důvody absence jiných příslušníků, které správní orgány vymezily.
31. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas akceptovat čerpání dovolené, k čemuž Nejvyšší správní soud uvedl, že „nařizování a čerpání dovolené je zcela běžnou záležitostí, není tedy naplněn požadavek výjimečnosti, který je spojený s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Kdy bude dovolená čerpána, si neurčuje příslušník sám. Čerpání dovolené je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu čerpání dovolené u jednoho příslušníka nebyla jinému příslušníkovi nařizována služba přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.“ (Viz rozsudek č. j. 9As 258/2017-32; k témuž závěru srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017-31). Čerpání řádné dovolené proto městský soud jako důvod opravňující k nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru neakceptoval. Vzhledem k tomu, že ve všech výše uvedených případech byl žalobce velen do služby mimo jiné proto, že mnoho dalších příslušníků policie čerpalo řádnou dovolenou, je nutné uzavřít, že nařízení služeb žalobci ve všech výše uvedených dnech právě z tohoto důvodu bylo provedeno v rozporu se zákonem.
32. Přestože soud shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, považuje za nutné se pro úplnost vyjádřit i k otázce, zda lze jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas akceptovat pracovní neschopnost jednoho příslušníka a nutnost jeho zastoupení po dobu nepřítomnosti příslušníkem jiným. Přitom vycházel rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 – 63, podle kterého „Pracovní

neschopnost způsobená zdravotními problémy je nahodilá událost. K pracovní neschopnosti totiž u jednotlivého příslušníka nemusí vůbec dojít a i v případě, že k ní dojde, nelze ji dopředu předvídat.“ S ohledem na nahodilost a s tím související nepředvídatelnost pracovní neschopnosti nelze přisvědčit námitkám žalobce, že s běžnou nemocností je nutné počítat při stanovování počtu systematizovaných míst (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9As 258/2017 - 32). S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu, které

vedl v rozsudku ze dne 27.9.2018, č.j. 9 As 207/2018 – 20, je ale podstatné, zda o pracovní neschopnosti jiných příslušníků služební funkcionář věděl při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc. Z uvedeného vyplývá, že nastala-li pracovní neschopnost příslušníků až po rozvržení doby služby na jednotlivé směny v dalším měsíci, jedná se o nepředvídatelnou situaci, kterou je možné řešit v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízením služby přesčas.

33. Nejvyšší správní soud také uvedl, že *„Pokud je naopak služebnímu funkcionáři při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc známo, že některý z příslušníků je v pracovní neschopnosti, je na něm, aby tuto skutečnost promítl do rozvrhu služeb v tom smyslu, že jednotlivé služby rozdělí mezi příslušníky, jež má k dispozici. Takovou pracovní neschopnost totiž nelze ve smyslu výše uvedeného považovat za nepředvídatelnou právě proto, že je při rozvržení doby služby na jednotlivé směny služebnímu funkcionáři známa. Zpravidla bude služebnímu funkcionáři známa rovněž informace o předpokládané době trvání pracovní neschopnosti. Tuto může získat buďto přímo od zdravotně indisponovaného příslušníka nebo ji lze odvodit z obsahu rozhodnutí lékaře o dočasné pracovní neschopnosti, kde je pravidelně uváděno datum příštího ošetření nebo kontroly. Nelze tedy souhlasit s názorem stěžovatele, že by nebylo možné při plánování výkonu služby kalkulovat s tím, kdy zdravotně indisponovaný příslušník opět nastoupí do služby. Pochopitelně platí, že bude-li pracovní neschopnost ukončena k pozdějšímu než předpokládanému datu, půjde zpravidla o další okolnost, kterou nebylo možné při rozvržení doby služby na jednotlivé směny předvídat. Dlouhodobá pracovní neschopnost tedy nemůže bez dalšího sama o sobě znamenat, že by byl v případě zástupu za daného příslušníka vždy automaticky naplněn důležitý důvod pro nařízení služby přesčas. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané pracovní neschopnosti, jejím průběhu a rozsahu informací, které má služební funkcionář při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc.“*
34. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný důvody pro nařízení služby sice odůvodnil podrobněji než bylo uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí, avšak ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ani takto uvedené odůvodnění neobstojí. Ani žalovaný se totiž nezabýval okolnostmi jednotlivých pracovních neschopností, aby bylo možné jednoznačně určit, že se v tom daném konkrétním případě jednalo o nepředvídatelný důvod pro nařízení služby přesčas a že bylo v daném případě možno žalobci nařídit službu přesčas v důležitém zájmu služby. Žalovaný totiž považuje za důležitý zájem i nařízení služby v případě, kdy byla služba nařízena za dlouhodobě práce neschopného policistu, o jehož pracovní neschopnosti služební funkcionář věděl již 25. dne předcházejícího měsíce. Soud pro názornost vybírá např. nařízení služby přesčas dne 27.3.2011, kdy OEČ X byl práce neschopný již od 18.2.2011, OEČ X od 15.11.2010 a OEČ X od 24.1.2011. U všech těchto případů o pracovní neschopnosti příslušníků služební funkcionář k 25.1.2011 věděl a nejednalo se tedy o nepředvídatelnou událost. Soud uvedl pouze jeden z mnoha příkladů, přičemž poukazuje na to, že stejná situace nastala téměř při všech dalších nařízeních služby žalobci v jednotlivých dnech, tak jak je soud výše uvedl.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný z tohoto hlediska důvody pro nařízení služby vůbec nezabýval, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

35. Městský soud pak považuje za nutné se v obecné rovině vyjádřit také k dalším důvodům pro nařízení služby přesčas, kterými jsou vyslání na jazykový kurz či na kurz odborné přípravy, u kterých dospěl k závěru, že jde o důvod nepřítomnosti, s nímž může správní orgán počítat a předvídat jej. Přitom opět vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 258/2017–32, ve které tento soud uvedl, že pojmem vyslání na jazykový kurz či kurz odborné přípravy užitým ve správních rozhodnutích správní orgány mínily studijní pobyt. „Podle § 38 odst. 1 zákona o služebním poměru lze příslušníka za účelem získání znalostí, dovedností a zkušeností potřebných k výkonu služby vyslat na studijní pobyt. Ze zákonné úpravy je patrné, že správní orgán má možnost uvážení v tom, zda příslušníka na studijní pobyt vyšle či nikoli. Vyslání na studijní pobyt má správní orgán možnost ovlivnit, nejde pro něj tedy o nepředvídatelnou a neovlivnitelnou okolnost. Zvyšování odborné úrovně příslušníků nepovažuje Nejvyšší správní soud za nijak nestandardní situaci. Vyslání příslušníka na studijní pobyt tak nenaplnňuje znak výjimečnosti, jehož naplnění je třeba pro to, aby šlo o způsobilý důvod pro nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi zajišťujícímu zástup za příslušníka na studijním pobytu.“ Uvedl také, že „obecně však lze vysílání příslušníků na studijní pobyt řadit mezi organizační otázky, jejichž vyřešení lze po bezpečnostním sboru jako celku vyžadovat takovým způsobem, aby pouze z důvodu studijního pobytu jednoho příslušníka nemusela být nařízena služba přesčas jinému příslušníkovi.“
36. Ke shodnému závěru o předvídatelnosti absence jiného příslušníka dospěl soud i v případě nařízení služby z důvodu, že jiný příslušník byl vyslán na ozdravný pobyt. I k této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 9 As 258/2017 – 32, ve kterém odkázal na ustanovení § 80 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterého platí, že „Příslušník, jehož služební poměr trval alespoň 15 let, má nárok na ozdravný pobyt k upevnění tělesného a duševního zdraví v trvání 14 dnů nepřetržitě v kalendářním roce.“ Přitom konstatoval, že „na ozdravný pobyt má příslušník za splnění zákonných podmínek nárok. Skutečnost, že bude třeba ozdravný pobyt poskytnout, není pro policejní sbor žádnou nečekanou událostí. Dobu čerpání ozdravného pobytu určuje služební funkcionář. Nelze proto souhlasit s tím, že by zde byl naplněn znak výjimečnosti nezbytný pro to, aby jen z důvodu zástupu příslušníka na ozdravném pobytu bylo možno nařídit jinému příslušníku službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena. Nejvyšší správní soud uvádí, že poskytnutí ozdravného pobytu dle § 80 odst. 1 zákona o služebním poměru je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu poskytnutí ozdravného pobytu jednomu příslušníkovi nebyla jinému příslušníku nařizována služba přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.“
37. Taktéž zařazení některých příslušníků do zálohy činné z důvodu vyslání na zahraniční misi nepovažuje soud za nepředvídatelnou absenci, s níž by služební funkcionář nemohl při plánování služeb počítat. Zařazení do zálohy činné se v posuzované věci konkrétně týkalo jednoho příslušníka, a to OEČ X, který byl rozhodnutím ze dne 8.8.2012 odvolán ze svého služebního místa u útvaru a zařazen do zálohy činné dnem 7.9.2012 (viz č. l. 463 správního spisu). S odvoláním na jeho nepřítomnost byla služba přesčas žalobci a dalším příslušníkům nařízena ve dnech 23.9.2012 a 28.9.2012, tj. měsíc poté, co bylo o odvolání dotčeného příslušníka od útvaru rozhodnuto. I v tomto případě tedy o rozhodnutí o zařazení příslušníka do zálohy činné služební funkcionář věděl již při zpracování rozvrhu základní

doby služby na příští měsíc, a proto není možné hovořit o nečekanosti a nepředvídatelnosti této absence.

38. Pokud byl důvodem pro nařízení služby pozdní návrat z odbavování cestujících ze zemí mimo EU na jiném letišti – zpožděný let, je dle soudu možné připustit, že v tomto případě šlo o nepředvídatelnou událost, která nebyla služebnímu funkcionáři předem známa.
39. K opačnému názoru ale dospěl soud v případě nařízení služby 17.5.2012, kdy byl žalobce velen do služby z důvodu zajištění bezpečnostního opatření při návštěvě premiéra Izraele. Na bezpečnostní akci takového rozsahu nelze nahlížet jako na nečekaná, když jednalo o státní návštěvu, tedy návštěvu dlouhodobě a pečlivě plánovanou, při které byla zajisté zvažována všechna bezpečnostní rizika. Proto měl být zajištěn dostatečný počet příslušníků v rámci běžné služby a nebylo-li to možné, nelze takovýto důvod podřadit znakům důležitého zájmu ve smyslu § 54 služebního zákona.
40. Pokud jde o další situace, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas z důvodu, že jinému příslušníkovi bylo uděleno služební volno, např. z důvodu dárcovství krve, návštěva lékaře či ošetřování člena rodiny, odkazuje soud znovu na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As As 207/2018 – 23, ve kterém uvedl, že „*ustanovení § 68 a § 70 zákona o služebním poměru spojují nárok na poskytnutí služebního volna s velkou skupinou různorodých případů. Jedná se jak o situace, které není možné dopředu předvídat (ošetřování nemocného člena rodiny, jestliže jeho zdravotní stav vyžaduje nezbytné ošetření jinou osobou, nepředvídané přerušování provozu nebo zpoždění bromadního dopravního prostředku, účast na zásahu jednotky Sboru dobrovolných hasičů, záchranné akci Horské služby, Vodní záchranné služby), tak o situace, které lze dopředu předvídat velmi dobře (účast ve státní sportovní reprezentaci, činnost vedoucího tábora pro děti a mládež, vlastní svatba, svatba dětí nebo rodičů, apod.).*“ Pro projednávanou věc je zejména podstatný závěr soudu, že některé situace mohou být za určitých okolností předvídatelné, jindy náhlé (např. dárcovství krve, výkon povinnosti svědka, doprovod člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření, jestliže to nezbytně vyžaduje jeho věk nebo zdravotní stav). Není proto dost dobře možné poskytnout ve vztahu k jednotlivým důvodům obecně platný závěr, zda se jedná o předvídatelný a plánovaný důvod absence. Hodnocení u služebního volna musí brát vždy v potaz konkrétní důvod a okolnosti jeho poskytnutí.
41. Nejvyšší správní soud pak také zdůraznil, že: „*dle rozsudku č. j. 9 As 27/2017 - 31 lze na hodnocení nařízení přesčasu z důvodu zástupu příslušníka, který čerpá služební volno, použít shodné kritérium jako v případě pracovní neschopnosti. Jde-li tedy o důvod čerpání služebního volna, který byl při rozvržení doby služby na jednotlivé směny nepředvídatelný a náhlý, lze hovořit o naplnění důležitého zájmu služby zahrnujícího znak jisté výjimečnosti. Opačně tomu bude v případě důvodu, o kterém se příslušný služební funkcionář dozvěděl s dostatečným předstihem, tj. o němž věděl při rozvržení doby služby na jednotlivé směny. Rozhodné je, zda o této žádosti služební funkcionář věděl při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc.*“
42. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále poukázal na to, že skutečnost, že poskytnutí služebního volna je v určitých případech nárokové a služební funkcionář nemůže jeho udělení nijak ovlivnit, nehraje z hlediska posouzení, zda poskytnutí služebního volna představuje způsobilý důvod pro nařízení služby přesčas, žádnou roli. I v případě

služebního volna, na jehož poskytnutí má příslušník nárok, se totiž může jednat (a v řadě případů se bude jednat) o situaci, která je předem známá a předvídatelná a kterou tedy může služební funkcionář při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona zohlednit.

43. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že z prvostupňového ani z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda se ve všech případech poskytnutí služebního volna jiným příslušníkům jednalo o nepředvídatelné a náhlé důvody, či nikoli. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, nelze učinit obecně platný závěr o tom, zda se jedná o předvídatelný a plánovaný důvod absence. Podstatné pro posouzení charakteru jednotlivých důvodů je zjištění konkrétního důvodu a okolnosti poskytnutí daného služebního volna. Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí neuvedl, s výjimkou žádostí o dovolené, žádné konkrétní důvody, ze kterých by bylo možné zjistit, zda bylo v jednotlivých případech služební volno jiným příslušníkům poskytnuto náhle a nepředvídatelně. Z rozhodnutí proto nelze zjistit, zda služební funkcionář při zpracování návrhu základní doby služby na příští měsíc o jednotlivých důvodech poskytnutí služebního volna věděl a zda tedy byly důvody pro nařízení služby přesčas služebnímu funkcionáři známy s dostatečným předstihem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, pokud jde o poskytnutí služebního volna, ve většině případů pouze uvádí, jaké volno bylo poskytnuto a v jakém termínu. Na základě této informace ale nelze učinit požadovaný závěr o tom, zda situace, pro kterou bylo služební volno nařízeno, byla předvídatelná či nikoli a zda tedy bylo možné tuto situaci řešit v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízením služby přesčas. Nelze navíc přehlédnout, že např. dne 12.2.2011 byla žalobci nařízena služba z důvodu, že jiní 3 příslušníci čerpali služební volno z důvodu osobních překážek, což soud považuje za důvod zcela obecný, který nelze podřadit pod žádný z výše uvedených důvodů, když se k němu žalovaný ani v jiné části rozhodnutí blíže nevyjádřil. Proto soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i z tohoto důvodu.
44. K závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pak dle soudu přispívá i skutečnost, že se žalovanému u každého dne, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, nepodařilo dohledat důvod nepřítomnosti minimálně u 1 příslušníka. Většinou to ale bylo mnohem více příslušníků, jak vyplývá z výše uvedeného přehledu. Soud totiž nesdílí názor žalovaného, že tato skutečnost nemá ve svém důsledku význam, neboť došlo ke kumulaci nepřítomnosti jiných příslušníků. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že např. ve dnech 27.1.2012, 20.2.2012, 29.2.2012, 28.3.2012 a 23.9.2012 byla služba nařízena většímu množství příslušníků než bylo těch, kteří z jakéhokoli důvodu čerpali volno. V tomto případě pak bude podstatné, aby žalovaný zdůvodnil důvody čerpání volna u všech příslušníků, aby jeho závěr o výjimečnosti nařízení služby byl jednoznačný a přezkoumatelný. Nepostačí proto uvést, že došlo ke kumulaci důvodů, jak učinil žalovaný, a to navíc za situace, kdy soud některé z žalovaným uvedených důvodů, pro které byla žalobci a dalším příslušníkům nařízena služba, posoudil jako předvídatelné (např. čerpání řádné dovolené, vyslání příslušníka na jazykový kurz či jinou odbornou přípravu nebo na ozdravný pobyt) a u dalších uložil žalovanému, aby se zabýval otázkou, zda o nich služební funkcionář věděl při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, tedy s dostatečným předstihem, jak soud uvedl výše.

45. Soud si je vědom závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených ve zrušujícím rozsudku týkající se nařízení služby přesčas z důvodu kumulace nepřítomnosti více příslušníků, avšak má za to, že aby mohl vyhodnotit, zda byl v jednotlivých dnech dán důvod pro nařízení služby přesčas z důvodu kumulace nepřítomnosti více příslušníků, je nutné najisto postavit, zda jednotlivé důvody, pro které byla služba přesčas nařízena, byly nenadálou okolností, která by odůvodňovala žalobci zákonně nařídit službu přesčas. Jak soud již výše uvedl, některé absence jednotlivých příslušníků důvodem pro nařízení služby přesčas v důležitém zájmu nemohly být nikdy, a u některých zatím nelze na základě skutečností uvedených v obou napadených rozhodnutích, ani ve správním spisu, tento závěr učinit. Pokud totiž neobstojí tyto důvody jednotlivě, neobstojí ani při kumulaci u více absentujících příslušníků. (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.10.2018, č.j. 1 As 153/2018 – 46, dostupný na www.nssoud.cz).
46. Žalobce dále namítá, že nebyla řádně vznesena námitka promlčení, neboť nebyla uplatněna před vydáním rozhodnutí a žalobce tak byl zkrácen na svých právech, neboť se k ní nemohl odpovídajícím způsobem vyjádřit.
47. Podle ust. § 206 odst. 1 služebního zákona se právo promlčí, pokud nebude uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení se přihlídně jen, pokud se účastník nebo bezpečnostní sbor, vůči němuž se právo uplatňuje, práva na promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.
48. Námitkou promlčení a jejím soukromoprávním původem se zabýval Nejvyšší správní soud například ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2015 č.j. 2As 4/2015 – 26, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že ač žalovaný ve správním řízení sám rozhodoval o nároku vůči němu uplatněnému, jedná se o nárok, u něhož je jednou z možných zábran prosazení nároku uplatnění námitky promlčení. Promlčení je institut původu soukromoprávního, byť se uplatňuje někdy i v právu veřejném (viz např. § 70 dřívějšího zákona o správě daní a poplatků). Znakem promlčení je, že nárok se stane nevymahatelným, pokud příslušná osoba (ten, kdo má na základě nároku plnit věřiteli) promlčení namítne, tj. učiní příslušný projev vůle vůči věřiteli. Ostatně zákon č. 221/1999 Sb., podle něhož žalovaný rozhodoval, v § 159 odst. 1 předpokládá, že je třeba se promlčení dovolat, a pokud se tak stane, nelze nárok přiznat.*“
49. Aby bylo vznesení námitky promlčení účinné vůči žalobci, musí se o tomto úkonu dozvědět. [Weinhold, D.: Promlčení a prekluze v soukromém právu. Vydání první. Praha: C. H. Beck, 2015, 53 s.] Z výše uvedeného vyplývá, že námitka promlčení je vůči subjektu, který se domáhá určitého plnění, účinná tehdy, pokud se o ní dozví. Tedy v okamžiku, kdy příslušná osoba učiní příslušný projev vůle vůči tomuto nárokujícímu subjektu. Přestože institut promlčení má povahu soukromoprávní, má městský soud za to, že shora uvedené závěry lze vztáhnout i na nyní projednávaný nárok žalobce, ačkoli má povahu veřejnoprávní.
50. Podstatné pro posouzení této námitky je, že v projednávané věci námitku promlčení uplatnil prvostupňový služební funkcionář ve svém rozhodnutí, ve kterém výslovně uvedl, že se za nařízenou službu přesčas konanou dle § 54 odst. 1 zákona v kalendářních rocích 2007, 2008, 2009, 2010 dovolává podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru práva promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí dle § 207 odst. 1 zákona 3 roky, není-li stanoveno jinak, a ta marně uplynula dne 19.5.2011, což je uvedeno rovněž na str. 3 a 4 odůvodnění prvostupňového

rozhodnutí. Hmotněprávní námitka promlčení tedy byla účinně uplatněna, byť se tak stalo (ne zcela vhodně) prostřednictvím procesního prvostupňového rozhodnutí (uvedené ovšem judikatura toleruje; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 148/2017 - 22). Námitka promlčení se tedy nepochybně dostala nejpozději doručením prvostupňového rozhodnutí do procesní sféry žalobce, který na ni reagoval na str. 2 svého odvolání. V návaznosti na uvedené se pak žalovaný zabýval otázkou promlčení zejména na str. 26 napadeného rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že žalobci bylo umožněno reagovat na námitku promlčení, což také učinil. Tuto námitku proto soud nepovažuje za důvodnou. (ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.9.2018, č.j. 5 As 216/2017 - 19, dostupný na www.nssoud.cz).

51. Žalobce v souvislosti s námitkou promlčení vytýká žalovanému, že se nezabýval tím, kdy došlo k počátku promlčení. Žalobce sám ale neuvádí žádné konkrétní námitky, ze kterých by bylo patrné, v čem spatřuje nesprávnost závěru žalovaného, který uzavřel, že lhůta pro podání žádosti marně uplynula dne 19.5.2011. Pouhý odkaz na rozhodnutí Krajského soudu dle městského soudu nelze považovat za řádné odůvodnění námitky. Proto ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.
52. Městský soud také neshledal, že by námitka promlčení ze strany žalovaného byla nemravná, když v rámci této úvahy vycházel z konstantní judikatury civilních soudů. Nejvyšší soud k námitce uplatněné v rozporu s dobrými mravy ve svém rozhodnutí ze dne 29.2.2012 sp.zn. 23 Cdo 123/2011 uvedl, že „[...] dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.”
53. Z citovaného rozhodnutí je zřejmé, že námitku promlčení lze označit za rozpornou s dobrými mravy, pokud je jejím hlavním cílem poškodit či znevýhodnit povinnou osobu. V nyní projednávané věci nelze dospět k závěru, že by jediným účelem uplatněné promlčecí námitky bylo poškození žalobce. Žalovaný je v případě všech projednávaných nároků policejních příslušníků na služební příjem zjevně veden snahou o dosažení cíle hospodářského a směřuje vůči všem příslušníkům Útvaru. Z obsahu správního spisu jakož z přístupu žalovaného není zřejmé, že by se konkrétně žalobce snažil úmyslně poškodit či znevýhodnit. Rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy by rozpor s dobrými mravy byl ve výjimečné intenzitě, což v dané věci konstatovat nelze. Žalobci nelze rovněž přisvědčit v tom, že se žalovaný vůbec nezabýval otázkou nemravnosti vznesené námitky promlčení, neboť je z napadeného rozhodnutí patrné, že se jí zabýval na straně 26.
54. Městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto s ohledem na shora uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.),

v němž je žalovaný správní úřad podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v tomto rozsudku.

55. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Tyto náklady představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na právní zastoupení v řízení před městským soudem, které sestávají z odměny dle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v celkové výši 12 400 Kč za 4 úkony dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast u jednání soudu dne 28.3.2017 a dne 18.1.2019), přičemž odměna za 1 úkon právní služby činí 3 100 Kč, dále náhradu hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Tedy za 4 úkony právní služby celkem 1 200 Kč.
56. Žalobce se dále domáhá přiznání nákladů řízení za další dva úkony právní služby, které byly učiněny před Nejvyšším správním soudem, a to příprava a převzetí zastoupení a sepsání vyjádření ke kasační stížnosti. Městský soud přiznal jako účelně vynaložený náklad pouze úkon právní služby, kterým se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil ke kasační stížnosti podané žalovaným. Městský soud však neshledal důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení za úkon, kterým snad zástupce žalobce převzal zastoupení v řízení o kasační stížnosti, neboť ze spisu zjistil, že žalobce svému právnímu zástupci, advokátovi, udělil tzv. obecnou plnou moc, která se vztahuje i na zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti. Proto přiznal žalobci k výše uvedeným nákladům za právní zastoupení navíc pouze odměnu za úkon – vyjádření ke kasační stížnosti -ve výši 3 100 Kč a paušální náhradu ve výši 300 Kč, tedy celkem 3 400 Kč.
57. Žalobci pak náleží cestovné za cestu k jednání dne 18.1.2019, když žalobce náklady na cestu právního zástupce k jednání soudu dne 28.3.2017 neuplatňoval, neboť ji uplatnil v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 Ad 24/2015, když v této věci bylo nařízeno jednání ve stejný den. Soud přiznal žalobci cestovné ve výši 1 810,90 Kč (za cestu osobním automobilem Lada Niva, RZ x, k jednání soudu, cesta Písek – Praha a zpět (celkem 2x115 km), při průměrné spotřebě automobilového benzínu 95 oktanů 11,4 l/100 km a ceně 33,10 Kč/l a opotřebení 4,1 Kč/km. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou k soudu podle § 14 odst. 2, odst. 3 v celkové výši 800 Kč (8 půlhodin). Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 22 610,90 Kč.
58. Soud považuje za nutné zdůraznit, že přiznal žalobci náklady za cestu k jednání soudu z Písku do Prahy a zpět a to i přesto, že žalovaný při jednání soudu tento nárok zpochybnil a poukázal na to, že právní zástupce žalobce má pobočku advokátní kanceláře v Čimelicích, která je blíže k Praze. Dle soudu není sídlo pobočky pro stanovení výše cestovného v projednávané věci podstatné, a navíc za situace, kdy bydliště substituta zástupce žalobce zúčastněného u jednání soudu je od místa soudního jednání vzdálenější, než-li je sídlo advokátní kanceláře a náhrada cestovních nákladů je nárokována ze sídla advokátní kanceláře. Soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení zástupce žalobce, že pobočka v Čimelicích je využívána pouze občas. Podstatné ale je, že pro určení náhrady cestovních výdajů je nutno vycházet z ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 171/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), které váže přiznání těchto nákladů na sídlo, případně bydliště advokáta,

ale nikoli na sídlo pobočky. Proto soud přiznal náhradu cestovních výdajů substituta právního zástupce žalobce za jízdu automobilem ze sídla advokáta, které je dle výpisu ze seznamu advokátů ČAK v Písku, na jednání do Prahy tak, jak bylo při jednání požadováno a následně doloženo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu